

Fra Flores til Puerto Cortes

Asbjørn Kjellsen «3 minutter» 29 februar 2024

I 1997 reiste Randi, Gudrun og Asbjørn til Latin-Amerika. Vi reiste sammen med fly til Mexico City. Gudrun ble med til Costa Rica og vi fulgte henne tilbake til Mexico.

Så reiste vi to til Lima i Peru, med returbillett til Norge like før Jul, til sammen 3 ½ mnd. Mellom disse fastpunktene fant vi overnatting, reiserute og reisemåte underveis. Vi reiste som backpackere, med ryggsekk slik som de fleste ungdommer gjorde og gjør.

Vi hadde flybillett fra Guatemala City og til Flores syd på Petén halvøya. Vi var turister i Flores et par dager og så gamle utgravete ruiner fra mayakulturen og det var en stor, interessant og varm opplevelse. Fra landsbyen Flores går det omtrent daglig en buss på vei CA13 sørøstover til Rio Dulce. Turen tok omtrent 8 timer i en gammel gul School bus som sikkert hadde sett sine beste dager i USA. Avreisen fra Flores ble et par timer forsinket i forhold til det som vi ble fortalt, fordi bussen gjorden noen runder i byen for å fylle opp med passasjerer. Slikt er forståelig, det er jo lurt å ha med alle som har tenkt å reise. Det gjorde at vi kom fram etter mørkets frembrudd, noe vi alltid søkte å unngå.

I bussen ble jeg sittende ved siden av en dame som jobbet på det lokale postkontoret et sted langs ruten vi kjørte. Vi pratet om fast og løst, men plutselig mest fast. «Vet du» sa hun. «I går på denne tiden gikk det også en buss her. Den ble stoppet like ved der vi er nå, og alle passasjerene ble ranet, men ingen skadet.» Det var mer enn spennende å få vite nå når vi satt i bussen. Jeg tenkte et øyeblikk på å fortelle det til Randi og Gudrun, men lot det være. Jeg regnet med at et ran ikke ville skje på samme buss to dager på rad. Dessuten, om så skulle skje, hva kunne vi gjøre annet enn eventuelt å sitte og være redde for landeveisrøvere. Jeg så meg rundt alle svinger i en time etterpå. Det skjedde ikke noe.

Vel framme i landsbyen Rio Dulce, helt innerst i vestenden av Det Karibiske havet, fant vi et overnattingsted i 2. etg på et irrgroent hus med vakre lysrør. En bygning på motsatt side hadde også et enkelt spisested, så bekymringene var over for denne gang. Navnet Rio Dulce betyr Ferskvannselva *Landsbyen var ikke så stor at det var mulig å gå seg bort, det var egentlig en hovedgate med bygninger på begge sider.. Den starter i Lago de Izabal, akkurat der landsbyen ligger.*

Elva renner sakte nordøstover til afrobyen Livingstone ved den vestligste enden av det karibiske hav. Fra Rio Dulce til Livingstone gikk det en liten rutebåt hver dag langs den dovne vakre elva. Det var blitt en ny dag og fortsatt dagslys da båten med oss ombord ankom Livingstone hvor vi så litt av Det Karibiske hav for første gang. Vår plan var å komme over til Honduras, men vi visste ikke helt hvor eller hvordan det skulle foregå. Med ryggsekker og åpent sinn forsøkte vi å finne et sted å overnatte. *Utvalget i denne lille byen var ikke stort og her var varmt og klamt så lenge sola var oppe. Etter solnedgang var det mindre klamt.* Det stedet som vi valgte var ikke hverken tre, to eller en stjerner. En dobbel seng og en enkel seng, og forheng hist og her og rommet lå like ved havna og omtrent 2 meter over havoverflaten. Håndklær var basert på self service. Rommet var et ganske trist sted, med kakerlakker og en bred toveis sti av maur.

Hvordan skulle vi komme fra Livingstone til kystbyen Puerto Cortes i Honduras? *Noen fortalte at det var mulig å gå gjennom bushen, langs kysten. Fottur fristet ikke i tropeskogen med tunge ryggsekker og uten skikkelig kart og utstyr.* Vi traff en kar som tilbød skyss da vi ventet på servering på en uterestaurant. Hans tilbud om båtskyss virket interessant og passet oss bra. *Men, finnes det andre muligheter for båtskyss? I vår vurdering av et tilbud inngikk også å få med noen andre backpackere av yngre årgang. De var interesserte, men antakelig våget de ikke. De forklarte etter hvert at de først skulle innom Belize, rett nordover.*

En annen båteier dukket opp over mens vi hygget oss med en kald øl til dessert. Han skulle ha 150 US dollar for turen. Turen ville ta ca. 2 timer til stranda like utenfor Puerto Cortes i Honduras. Det virket interessant for oss, selv om ingen andre ville være med. Avtalen ble å betale 75 US dollar på forhånd samme kveld og 75 US dollar når vi var framme i Puerto Cortes. Avtale og shake hands.

Fra Livingstone
til Puerto Cortes

Kursen til Puerto Cortes merket med rødt.

Avreise kl. 0700 i morgen nede ved havna. «Ja, en liten detalj» sa han. «Dere må ha stempel i passet for utreise fra Guatemala». Klokka var da omtrent 2100 om kvelden, det var mørkt og folkeliv over alt i den lille byen. «Men, nå er det vel for seint på kvelden for kontorer og stempel?» «Vent her en halvtime så er jeg tilbake med passene.» TA MED DET SOM STÅR I KURSIV HER.

Tja, vi grublet litt og kom fram til at dette måtte vi gjøre for å komme videre. Etter nok en kald øl og en halv time, kom fyren tilbake med passene, stemplet og i orden. «Vi sees kl. 0700 mañana.» TA MED KURSIVTEKSTEN HER

Presis på avtalt tidspunkt var båten, på omtrent 25 fot, på plass. like ved brygga der vi overnattet. Båt med soltak og stor motor. Vår kontaktperson lå på dørken og sov, sønnen hadde ansvaret for seilassen. Faren hadde brukt noe av forskuddsbetalingen. Havet var nesten blankt, men med lange dønninger som gynget oss litt. Det viste seg å gå bra, skipsredersønnen var en trivelig kar. Med sola nesten i Senit ble det en fin tur ut i det ukjente og kom fram etter drøyt to timers båttur på Det Karibiske hav.

Omtrent framme våknet skipsrederen selv. Vi gikk for sakte fart inn til stranda utenfor Puerto Cortes til båten forsiktig skrubbet mot sandbunnen. De siste 75 dollar ble betalt og vi takket for turen, tok av oss sko og sokker og hoppet ned i det grunne vannet og med bagasjen på ryggen vasset i land i Honduras som båtflyktninger.

Inne på stranda fantes et bra overnattings- og spisested hos en hyggelig vert. Verten var en kompis av rederen som nå var kommet i vertikal stilling. Klokka var lørdag nesten midt på dagen og etter mat fristet en svømmetur i det Karibiske hav.

Etter turen fristet ikke svømmingen mer, det var et ekstremt møkkete og ufyselig vann, antakelig ble all kloakk i nabolaget og i nærliggende Puerto Cortes sluppet ut i havet. Gruff.

Vi spurte husverten om hvor vi kunne finne et immigrasjonskontor, for å få stemplet lovlig innreise til Honduras. Kontoret ligger i Puerto Cortes ikke så langt herfra og dit går det buss. «*Ta det med ro her til mandag, det er ingen problemer.. Med norske pass, ingen problem.*» *la kursiven her stå!*

Men badestedet Puerto Cortes som vi kjente fra 1972 og -73 var ikke lenger det samme som den gang.

Bussen kom på mandag formiddag, en gammel School bus fra USA og vi steg om bord. Heldigvis var dette en kort tur på ca. en halv time og flatt terreng. Kort etter starten hørtes et skarpt smell i bussen. Jeg grublet på hva det var og fant ut at det var brukket en fjær i understellet. Antakelig hadde dette ødelagt en bremseslange fordi bussen ble bremsset på giret og ikke med bremseser, hver gang den stoppet. Fjæringen ble også dårligere og ga tydelig lyd fra seg. flatt terreng og ingen fare. Det var godt å kunne forlate bussen inne i byen.

De nødvendige stempler i passene på immigrasjonskontoret fikk raskt og uten problemer. Nå var vi på fast grunn i Honduras som vi kjente fra før, og klare til å fortsette reisen sørover i Mellom-Amerika, eller CA - Centro America. Flere ukjente og spennende reiser var i vente.